

Statsrådets skrivelse till riksdagen om Europeiska kommissionens förslag till ändringar av Europeiska unionens finanspolitiska regler (*Finanspolitiska regler*)

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om effektiv samordning av den ekonomiska politiken och den multilaterala budgetövervakningen och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1466/97 (COM(2023) 240 final), rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1467/97 om påskyndande och förtydligande av tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott (COM(2023) 241 final) och rådets direktiv om ändring av direktiv 2011/85/EU om krav på medlemsstaternas budgetramverk (COM(2023) 242 final) samt en promemoria om förslagen.

Helsingfors den 14 juli 2023

Finansminister Riikka Purra

Regeringsråd Seppo Tanninen

4.7.2023

EUROPEISKA KOMMISSIONENS FÖRSLAG TILL ÄNDRINGAR AV EUROPEISKA UNIONENS FINANSPOLITISKA REGLER**1 Förslagets bakgrund och syfte**

Den 26 april 2023 publicerade Europeiska kommissionen sina förslag till lagändringar för att reformera Europeiska unionens (EU:s) finanspolitiska regelverk. Lagändringshelheten omfattar tre förslag:

- förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om effektiv samordning av den ekonomiska politiken och den multilaterala budgetövervakningen och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1466/97 (COM(2023) 240 final), nedan förordningen om den förebyggande delen,
- förslag till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1467/97 om påskynande och förtydligande av tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott (COM(2023) 241 final), nedan förordningen om ändring av den korrigerande delen, och
- förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 2011/85/EU om krav på medlemsstaternas budgetramverk (COM(2023) 242 final), nedan budgetramdirektivet.

Lagstiftningsförslagen föregicks av en bred diskussion om hur samordningsramen för den ekonomiska politiken fungerar, i enlighet med översynsklausulerna i lagstiftningen. Den första utvärderingen i enlighet med klausulerna gjordes i december 2014 (COM(2014) 0905 final), men den ledde inte till några lagändringar. Kommissionen inledde den andra utvärderingen i februari 2020 (COM(2020) 55 final). Diskussionerna avbröts redan våren 2020 på grund av coronakrisen. Kommissionen inledde diskussionerna på nytt den 19 oktober 2021 genom att publicera ett meddelande (COM(2021) 662 final) som behandlade coronakrisens ekonomiska konsekvenser och lärdomarna från krisen samt hur detta påverkade samordningen av den ekonomiska politiken. Därefter fördes tematiska diskussioner särskilt på kommitténivå under hösten 2021 och våren 2022. Kommissionen ordnade också ett offentligt samråd parallellt med diskussionerna. Det avslutades den 31 december 2021. Den 9 november 2022 publicerade kommissionen ett meddelande (COM(2022) 583 final) om sina planer för att reformera samordningen av den ekonomiska politiken. Riksdagen har fått statsrådets utredning E 14/2020 och de kompletterande E-utredningarna EK 12/2021 och EK 10/2022 om kommissionens meddelanden. Rådet för ekonomiska och finansiella frågor tog ställning till kommissionens planerade reformer i sina slutsatser den 16 mars 2023.

Syftet med reformen är enligt kommissionen att stärka skuld hållbarheten och samtidigt uppmuntra en hållbar och inkluderande tillväxt i medlemsstaterna med hjälp av reformer och investeringar. Ett annat syfte är att åtgärda brister i det nuvarande regelverket för finanspolitiken. Förslagen tar hänsyn till de höjda skuldnivåerna och lärdomarna av den samordnade politiken under coronapandemin, och ambitionen är att förbättra EU:s beredskap inför framtida utmaningar, göra EU:s ekonomi grönare, mer digital, mer inkluderande och mer resilient samt stärka

EU:s konkurrenskraft. Referensvärdena enligt grundfördragen, som är 3 procent för underskottet i den offentliga sektorns finanser och 60 procent för skuldsättningen i den offentliga sektorn i förhållande till BNP, ändras inte.

Syftet med reformen av stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del är en övergång till ett mer riskbaserat förhållningssätt. Det innebär att medlemsstaterna kategoriseras enligt deras utmaningar vad gäller skuldsättningen. En väsentlig del är också att reform- och investeringsåtgärderna integreras i den finanspolitiska övervakningen genom nya medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer. Syftet med ändringarna i den korrigerande delen är att anpassa och differentiera skuldminskningmålen och stärka det skuldbaserade förfarandet vid alltför stora underskott. Flera av ändringarna i den korrigerande delen gäller anpassning av den korrigerande delen till den nya förebyggande delen.

Syftet med ändringen av direktivet är att förenkla den gällande lagstiftningen. Ett syfte är också att utvidga bestämmelserna om oberoende finanspolitiska institutioner och precisera rapporteringskraven, inbegripet krav som gäller ansvarsförbindelser. Ambitionen är att förbättra det nationella ägarskapet genom att öka de oberoende finanspolitiska institutionernas roll också i länder som inte hör till euroområdet. Ett annat mål är att stärka det medelfristiga perspektivet och förbättra de offentliga finansernas kvalitet.

De föreslagna lagändringarna om en reform av regelverket införlivar enligt kommissionen innehållet i avdelning III i fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom ekonomiska och monetära unionen, nedan finanspakten, i unionens lagstiftning i enlighet med artikel 16 i fördraget. Den föreslagna lagstiftningshelheten bevarar enligt kommissionen finanspaktens medelfristiga perspektiv för att uppnå budgetdisciplin och främja tillväxt. Enligt kommissionen innehåller helheten en starkare landsspecifik dimension för att utöka det nationella ägarskapet, bland annat genom att de oberoende finanspolitiska institutionerna stärks. I förslaget till förordning om den förebyggande delen ingår en analys av nettoutgifterna, vilket möjliggör den samlade bedömning som finanspakten förutsätter. Kommissionen anser också att förslaget till förordning om den förebyggande delen, liksom finanspakten, endast i undantagsfall tillåter tillfälliga avvikelser från den medelfristiga planen. Om en avvikelse från den medelfristiga planen är betydande krävs liksom i fördraget åtgärder för att korrigera avvikelserna inom en viss tid. Enligt kommissionen stärker lagförslagen som helhet övervakningen av de offentliga finanserna och genomförandeförfarandena på överenskommet sätt för att åstadkomma stabila och hållbara offentliga finanser och en hållbar och inkluderande tillväxt.

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

Den nya förordningen om den förebyggande delen motsvarar i stor utsträckning kommissionens planer som publicerades i ett meddelande den 9 november 2022, med hänsyn till de slutsatser som ekofinrådet antog i mars. Viktigast i kommissionens förslag är de nationella medelfristiga finans- och strukturpolitiska planerna, som innehåller en åtminstone fyraårig finanspolitisk anpassningsbana för nettoutgifterna samt investeringar och strukturreformer. Enligt förslaget ska medlemsstaterna kunna begära att anpassningsperioden förlängs med tre år, om de förbinder sig att genomföra ytterligare separata strukturreformer och investeringar.

Processen inleds med tekniska finanspolitiska anpassningsbanor som kommissionen utarbetat. Kommissionen utarbetar för minst fyra och högst sju år en teknisk anpassningsbana för netto-utgifterna i en medlemsstat där den offentliga skulden överstiger 60 procent av BNP eller underskottet är större än 3 procent av BNP.

Innan medlemsstaterna lämnar in sina nationella medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer ska de föra en teknisk dialog om dem med kommissionen. Därefter ger kommissionen en bedömning av varje medlemsstats plan, varefter rådet antar medlemsstaternas planer inklusive anpassningsbanor för nettoutgifterna samt reform- och investeringsåtaganden.

De tidssatta reformer och investeringar som är en förutsättning för att förlängd anpassningstid ska kunna beviljas bör bland annat öka tillväxten, främja de offentliga finansernas hållbarhet, avse gemensamma EU-prioriteringar, beakta de relevanta landsspecifika rekommendationerna och innehålla landsspecifika prioriterade investeringar.

Medlemsstaterna får enligt förslaget möjlighet att revidera planen av objektiva skäl eller vid regeringsbyten. I vissa situationer kan rådet på kommissionens rekommendation rekommendera att kommissionens tekniska anpassningsbana ska ersätta medlemsstatens anpassningsbana.

Den viktigaste ändringen i den korrigerande delen är att det förfarande vid alltför stora underskott som inleds på grund av att skuldkriteriet överskridits ändras. Den 1/20-regel som hittills gällt för skuldminskning slopas, och vad som är en tillräcklig skuldminskning bestäms enligt hur medlemsstaten håller sig på den finanspolitiska anpassningsbana som rådet har godkänt. Andra ändringar i den korrigerande delen är: Definitionen av undantagsvis och övergående när ett referensvärde överskrids på det sätt som avses i artikel 126.2 a i EUF-fördraget kompletteras med en allvarlig konjunkturnedgång inom euroområdet eller EU som helhet; utlåtanden, beslut och rekommendationer från rådet och ekonomiska och finansiella kommittén ges större offentlighet. Underskottskriteriet och det förfarande vid alltför stora underskott som inleds på grund av att underskottskriteriet överskridits förblir oförändrade.

De viktigaste ändringsförslagen i budgetramdirektivet gäller den medelfristiga planeringen och hur reformer och investeringar integreras i den, de oberoende finanspolitiska institutionernas ställning som stärks och görs avsevärt mångsidigare, preciseringar i statistiken och publiceringen av den, i synnerhet i statistik om ansvarsförbindelser med anknytning till katastrofer och klimatrisker samt bestämda garantier.

Förordningen om den förebyggande delen

KAPITEL I: Innehåll och definitioner, artiklarna 1–2

Artikel 1 i förslaget till förordning anger förordningens syfte. Förordningen fastställer bestämmelser om effektiv samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik genom medelfristig planering.

Artikel 2 innehåller definitioner av de begrepp som används i förordningen. Dessa är 1) 'landsspecifika rekommendationer', 2) 'nettoutgifter', 3) 'teknisk anpassningsbana', 4) 'bana för nettoutgifter', 5) 'nationell medelfristig finans- och strukturpolitisk plan' 6) 'årlig lägesrapport'; 7) 'anpassningsperiod'; 8) 'kontrollkonto'; 9) 'strukturellt saldo' och 10) 'strukturellt primärsaldo'.

KAPITEL II: Den europeiska planeringsterminen, artiklarna 3–4

I artikel 3 finns bestämmelser om rådets och kommissionens multilaterala övervakning under den europeiska planeringsterminen i enlighet med de mål och krav som fastställts i EUF-fördraget för att säkerställa närmare samordning av den ekonomiska politiken och ekonomisk och social konvergens mellan medlemsstaterna. Inom den europeiska planeringsterminen kommer medlemsstaterna i fortsättningen i stället för de nationella reformprogrammen och stabilitets- och konvergensprogrammen att lägga fram medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer för

de offentliga finanserna för bedömning och godkännande. Dessa planer kommer att följas upp med årliga lägesrapporter och andra multilaterala övervakningsförfaranden som Europaparlamentet och rådet har fastställt i enlighet med artikel 121.6 i EUF-fördraget.

I artikel 4 om genomförandet av den europeiska planeringsterminen föreslås det att rådet efter att ha bedömt medlemsstaternas medelfristiga planer, årliga lägesrapporter och socioekonomiska situation ska ge medlemsstaterna rekommendationer på grundval av rekommendationer från kommissionen. Medlemsstaterna ska ta hänsyn till de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, riktlinjerna för sysselsättningen och de rekommendationer som utfärdats under den europeiska planeringsterminen innan de fattar viktiga beslut om utvecklingen av sin ekonomiska politik, sysselsättningspolitik och budgetpolitik. Om en medlemsstat inte handlar i överensstämmelse med de riktlinjer som lämnats, kan detta leda till a) nya landsspecifika rekommendationer, b) en varning från kommissionen eller en rekommendation från rådet enligt artikel 121.4 i EUF-fördraget, c) åtgärder enligt denna förordning, rådets förordning (EG) nr 1467/97 eller förordning (EU) nr 1176/2011.

KAPITEL III: Den tekniska anpassningsbanan, artiklarna 5–8

För varje medlemsstat som överskrider referensvärdet 60 procent för skulden eller 3 procent för underskottet ska kommissionen enligt artikel 5 i förslaget utarbeta en teknisk anpassningsbana för nettoutgifterna under en minimianpassningsperiod på fyra år och en eventuell treårig förlängning.

I artikel 6 finns en förteckning över kraven på den tekniska anpassningsbanan. Banan ska se till att a) den offentliga skuldkvoten förs in på en nedåtgående bana, följer en realistisk nedåtgående bana eller håller sig på en sund nivå, b) budgetunderskottet sänks och hålls kvar under referensvärdet tre procent av BNP, c) de finanspolitiska anpassningsåtgärderna under perioden för den nationella medelfristiga planen åtminstone står i proportion till åtgärderna under hela anpassningsperioden, d) den offentliga skuldkvoten i slutet av planeringshorisonten är mindre än den offentliga skuldkvoten året innan den tekniska anpassningsbanan började, e) ökningen av de nationella nettoutgifterna i medeltal ligger under den medelfristiga produktionsökningen under planens tidshorisont. Bilaga 1 innehåller närmare kriterier för den tekniska anpassningsbanan, som fastställs separat för varje medlemsstat.

I artikel 7 i förslaget finns bestämmelser om kommissionens riktlinjer för utarbetandet av planerna. Det år då medlemsstaten för första gången lämnar in sin plan ska kommissionen före den 1 mars publicera a) den underliggande prognosticeringsramen för den offentliga skulden (*public debt projection framework*) på medellång sikt och resultaten, b) sin makroekonomiska prognos och sina antaganden samt c) vid behov den tekniska anpassningsbanan och det motsvarande strukturella primärsaldot. Kommissionen ska också publicera den ovannämnda helheten inom tre veckor efter att en medlemsstat begärt att lämna in en ny plan. Till medlemsstater med ett underskott och en skuldkvot som underskrider referensvärdena 3 procent av BNP och 60 procent av BNP ska kommissionen ge teknisk information om det strukturella primärsaldo som krävs för att hålla underskottet under referensvärdet 3 procent utan ytterligare politiska åtgärder under tioårsperioden efter den medelfristiga finans- och strukturpolitiska planens slut. Kommissionen ska enligt förslaget uppdatera de tekniska anpassningsbanorna och de kvantitativa riktlinjerna minst vart fjärde år i god tid före den följande periodens medelfristiga finans- och strukturpolitiska plan ska lämnas in.

Enligt artikel 8 i förslaget ska kommissionen använda den metod som avses i bilaga V för att bedöma hur realistiskt det är att den aktuella medlemsstatens prognostiserade offentliga skuldkvot är nedåtgående eller stannar på en sund nivå. Kommissionen ska publicera sin analys med underliggande data.

KAPITEL IV: Medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer, artiklarna 9–19

Enligt artikel 9 i förslaget ska varje medlemsstat till rådet och kommissionen lämna in en nationell medelfristig finans- och strukturpolitisk plan före utgången av april året efter att förordningen har trätt i kraft. Medlemsstaten och kommissionen får komma överens om en rimlig förlängning av tidsfristen. Planen är offentlig.

Enligt artikel 10 i förslaget ska medlemsstaten föra en teknisk dialog med kommissionen för att säkerställa att planen uppfyller kraven i förordningen.

I artikel 11 finns bestämmelser om innehållet i de medelfristiga planerna. Närmare krav på den information som planerna ska innehålla finns i bilaga II. Framför allt ska planen innehålla en nettoutgiftsbana för minst fyra år samt makroekonomiska antaganden och planerade finanspolitiska och strukturella åtgärder. Planen ska också beskriva medlemsstatens åtgärder med anledning av de landsspecifika rekommendationerna, kommissionens varningar eller rådets rekommendationer. Om den nettoutgiftsbana som medlemsstaten lägger fram i sin plan är högre än den tekniska anpassningsbanan måste medlemsstaten i planen lägga fram hållbara och verifierbara argument för att förklara skillnaden.

Enligt artikel 12 i förslaget ska den medelfristiga planen a) se till att nödvändiga finanspolitiska anpassningar görs så att den offentliga skulden förs in på en nedåtgående bana senast i slutet av anpassningsperioden eller hålls på en sund nivå och så att underskottet i den offentliga ekonomin sänks eller hålls kvar under referensvärdet tre procent på medellång sikt. Planen ska också förklara b) hur den säkerställer att investeringarna och reformerna motsvarar de landsspecifika rekommendationer som getts under den europeiska planeringsterminen, korrigerar makroekonomiska obalanser som upptäckts inom ramen för det makroekonomiska obalansförfarandet och tar hänsyn till unionens gemensamma prioriteringar enligt bilaga VI. Av planen ska det också framgå c) hur den säkerställer att relevanta reformer och investeringar för att förlänga anpassningsbanan genomförs samt d) hur planens förenlighet med medlemsstatens återhämtnings- och resiliensplan säkerställs under den tid som faciliteten för återhämtning och resiliens är tillgänglig.

I artikel 13 föreskrivs om villkoren för förlängning av anpassningsperioden. En medlemsstat kan ansöka om en treårig förlängning av sin anpassningsperiod om den åtar sig att genomföra reformer och investeringar i enlighet med de uppsatta målen. Omfattningen av de reformer och investeringar som förutsätts för att anpassningsperioden ska kunna förlängas står i proportion till de utmaningar som medlemsstatens offentliga skuld och medelfristiga tillväxt är förknippade med. Reformerna och investeringarna ska bland annat vara tillväxtfrämjande, stödja de offentliga finansernas hållbarhet, ta hänsyn till relevanta landsspecifika rekommendationer och se till att de nationellt finansierade samlade offentliga investeringarna under perioden för planen är högre än den medelfristiga nivån före planen. Varje reform- och investeringsåtagande ska vara tillräckligt detaljerat, sättas in tidigt samt vara tidsbegränsat och verifierbart. Reform- och investeringsåtagandena bedöms enligt bilaga VII.

I artikel 14 i förslaget finns bestämmelser om möjligheten att revidera planen. En medlemsstat kan begära att få lämna in en reviderad plan till kommissionen före utgången av anpassningsperioden, om planen av objektiva skäl inte går att genomföra eller om en ny regering begär att

få lämna in en ny plan. Innan den nya planen lämnas in ska kommissionen lägga fram en ny teknisk anpassningsbana i en rapport till ekonomiska och sociala kommittén. Med hänsyn till de anpassningar som medlemsstaten redan har gjort eller underlåtit att göra ska den nya tekniska anpassningsbanan inte tillåta att åtgärderna för att anpassa finanspolitiken (*fiscal adjustment effort*) senareläggs eller att anpassningskraven sänks.

Enligt artikel 15 i förslaget ska kommissionen bedöma planerna i regel inom två månader från att de har lämnats in. När kommissionen bedömer planen ska den för varje medlemsstat granska huruvida a) planen säkerställer att den offentliga skuldkvoten förs in på en nedåtgående bana, följer en realistisk nedåtgående bana eller håller sig på en sund nivå, b) budgetunderskottet hålls under referensvärdet 3 procent under hela perioden för planen eller snabbt sjunker under referensvärdet senast i slutet av anpassningsperioden, c) budgetunderskottet stannar under referensvärdet 3 procent i tio år, d) anpassningen av de offentliga finanserna i planen åtminstone står i proportion till anpassningen under hela anpassningsperioden, e) anpassningen är förenlig med artikel 3 i förordningen om ändring av den korrigerande delen, om medlemsstatens underskott överskrider referensvärdet 3 procent, dvs. förenlig med den årliga minimianpassningen på minst 0,5 procent av bruttonationalprodukten, f) den offentliga skuldkvoten i slutet av planeringshorisonten ligger under skuldkvoten året innan den tekniska anpassningsbanan började. Kommissionen ska också granska om de reformer och investeringar som syftar till en förlängning av anpassningsperioden uppfyller kraven i denna förordning och om de överensstämmer med de landsspecifika rekommendationerna.

I artikel 16 i förslaget anges det att rådet i regel inom fyra veckor efter kommissionens rekommendation ska anta en rekommendation som anger en bana för nettoutgifterna och vid behov godkänna reformerna och investeringarna för en förlängning av anpassningsperioden. När den medelfristiga planen inbegriper en plan för korrigerande åtgärder för att rätta till alltför stora makroekonomiska obalanser (artikel 30) godkänner rådet i sin rekommendation också de reformer och investeringar som krävs för att korrigera obalanserna.

I artikel 17 i förslaget föreskrivs det om rådets möjlighet att enligt kommissionens rekommendation rekommendera att medlemsstaten lämnar in en reviderad plan, om planen inte uppfyller de viktigaste kraven i förordningen.

Enligt artikel 18 rekommenderar rådet på rekommendation av kommissionen att kommissionens tekniska anpassningsbana ska vara medlemsstatens bana för nettoutgifter om medlemsstaten a) inte lämnar in en reviderad plan inom en månad från kommissionens rekommendation, b) om rådet anser att den reviderade planen inte uppfyller de viktigaste kraven i förordningen eller c) om medlemsstaten inte lämnar in en ny plan efter att den föregående planen har löpt ut.

Enligt artikel 19 kan rådet på rekommendation av kommissionen rekommendera en förkortad anpassningsperiod om medlemsstaten inte på ett tillfredsställande sätt uppfyller de reform- och investeringsåtaganden som ligger till grund för en förlängd anpassningsperiod.

KAPITEL V: Om genomförandet av den medelfristiga planen, artiklarna 20–25

I artikel 20 föreslås det att varje medlemsstat årligen senast den 15 april ska lämna in en offentlig årlig lägesrapport om hur genomförandet av planen framskrider. Rapporten ska redogöra för framstegen i genomförandet av banan för nettoutgifterna, reform- och investeringshelheterna i samband med den europeiska planeringsterminen och vid behov de reformer och investeringar som gjorts för att anpassningsperioden ska kunna förlängas. Den årliga rapporten ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga II.

Enligt artikel 21 ska kommissionen övervaka genomförandet av planen och framför allt banan för nettoutgifterna. Kommissionen inrättar ett kontrollkonto som fungerar enligt bilaga IV för att övervaka kumulativa avvikelser uppåt eller nedåt från banan för nettoutgifter.

Enligt artikel 22 i förslaget ska de oberoende finanspolitiska institutioner som avses i budgetramdirektivet bedöma hur uppgifterna om utfallet i den årliga lägesrapporten överensstämmer med banan för nettoutgifter och analysera underliggande faktorer bakom eventuella avvikelser.

Enligt artikel 23 kan kommissionen ge medlemsstaten en varning enligt 121.4 i EUF-fördraget om avvikelser från banan för nettoutgifterna är betydande eller om det föreligger en risk att budgetunderskottet överskrider referensvärdet 3 procent. På rekommendation av kommissionen ska rådet inom en månad från kommissionens varning anta en rekommendation om lämpliga åtgärder för medlemsstaten.

I artikel 24 fastställs det att rådet på rekommendation av kommissionen kan anta en rekommendation som tillåter att en medlemsstat avviker från sin bana för nettoutgifter om en allvarlig konjunkturedgång drabbar euroområdet eller EU, förutsatt att de offentliga finansernas hållbarhet inte äventyras på medellång sikt. Rådet ska ange en tidsgräns för sådana avvikelser. Under en allvarlig konjunkturedgång ska kommissionen fortsätta övervaka skuldållbarheten och säkerställa samordnade insatser och samstämmiga politiska åtgärder som tar hänsyn till euroområdet och unionsdimensionen. Om situationen fortsätter kan rådet på rekommendation av kommissionen förlänga den tid under vilken medlemsstaterna får avvika från banan för nettoutgifter. Perioden kan förlängas upprepade gånger, men högst för ett år i taget.

I artikel 25 anges det att rådet på rekommendation av kommissionen kan anta en rekommendation som tillåter att en medlemsstat avviker från sin bana för nettoutgifter om exceptionella omständigheter utanför medlemsstatens kontroll leder till en väsentlig påverkan på de offentliga finanserna, förutsatt att hållbarheten i de offentliga finanserna inte äventyras på medellång sikt. Rådet bestämmer en tidsgräns för avvikelserna, och om situationen fortsätter kan rådet på rekommendation av kommissionen förlänga den tid under vilken medlemsstaterna får avvika från banan för nettoutgifter. Perioden kan förlängas upprepade gånger, men högst för ett år i taget.

KAPITEL VI: Ekonomisk dialog, artiklarna 26–29

I artikel 26 finns bestämmelser om hur Europaparlamentet, ekonomiska och sociala kommittén, kommittén för ekonomisk politik, sysselsättningskommittén och kommittén för socialt skydd deltar i den europeiska planeringsterminen.

Enligt artikel 27 ska rådet i regel följa kommissionens rekommendationer och förslag eller förklara sin avvikande ståndpunkt offentligt.

Enligt artikel 28 får Europaparlamentet erbjuda en medlemsstat möjlighet att delta i en diskussion om rådet har gett medlemsstaten en rekommendation om politiska åtgärder när det föreligger en betydande risk för avvikelser från banan för nettoutgifter.

I artikel 29 finns bestämmelser om att rådet och kommissionen regelbundet ska informera Europaparlamentet om tillämpningen av förordningen.

KAPITEL VII: Samverkan med förordning (EU) nr 1176/2011, artikel 30

I artikel 30 i förslaget finns bestämmelser om förhållandet mellan förordningen och det makroekonomiska obalansförfarandet. Om medlemsstaten inte genomför sina reform- och investeringsåtaganden som ingår i den medelfristiga planen och som är relevanta för det makroekonomiska obalansförfarandet, och om kommissionen anser att obalansen är alltför stor i den aktuella medlemsstaten, tillämpas förfarandet enligt förordningen om förebyggande och korrigering av makroekonomiska obalanser (EU) nr 1176/2011, nedan MIP-förordningen. När ett förfarande vid alltför stora obalanser har inletts ska den berörda medlemsstaten lämna in en reviderad plan som ska följa den rekommendation som avses i MIP-förordningen. Rådet ska i enlighet med MIP-förordningen bedöma den reviderade planen på grundval av kommissionens bedömning inom två månader från att den lämnades in. Genomförandet av den reviderade planen ska övervakas och utvärderas enligt den föreslagna förordningen och MIP-förordningen.

KAPITEL VIII: Samverkan med förordning (EU) nr 472/2013, artikel 31

I den föreslagna artikel 31 finns bestämmelser om den föreslagna förordningens förhållande till förordning (EU) nr 472/2013 om gemensamma bestämmelser för övervakning och bedömning av utkast till budgetplaner och säkerställande av korrigering av alltför stora underskott i medlemsstater i euroområdet. En medlemsstat som står under förstärkt övervakning ska ta hänsyn till alla rekommendationer den har fått med stöd av den föreslagna förordningen när den antar åtgärder för att komma tillrätta med orsakerna eller de potentiella orsakerna till svårigheter med den finansiella stabiliteten. Om ett makroekonomiskt anpassningsprogram tillämpas på medlemsstaten behöver den inte lämna in någon medelfristig plan och inte heller någon årlig lägesrapport.

KAPITEL IX: Delegerade befogenheter, artiklarna 32–33

Enligt artikel 32 ska kommissionen kunna anta delegerade akter för att ändra bilagorna II–VII.

I den föreslagna artikel 33 finns bestämmelser om utövandet av kommissionens befogenhet att anta delegerade akter.

KAPITEL X: Gemensamma bestämmelser, artiklarna 34–38

Enligt artikel 34 ska kommissionen se till att det förs en fortlöpande dialog med medlemsstaterna i enlighet med målen i förordningen. I detta syfte ska kommissionen framför allt utföra uppdrag för att bedöma den socioekonomiska situationen i medlemsstaten och identifiera risker och svårigheter när det gäller att uppfylla målen i förordningen.

Enligt artikel 35 får kommissionen utföra övervakningsuppdrag på plats i medlemsstater som är föremål för rekommendationer med stöd av förordningen.

Enligt artikel 36 ska kommissionen senast [den 31 december 2030] och därefter med fem års mellanrum lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av förordningen, vid behov tillsammans med ett förslag till ändring av denna förordning.

Enligt artikel 37 i förslaget upphävs förordning (EG) nr 1466/97. Artikel 38 innehåller en ikraftträdandebestämmelse.

I bilaga I till förslaget till förordning anges närmare krav på den tekniska anpassningsbanan. I bilaga II preciseras kraven på information i de medelfristiga planerna och i bilaga III kraven på information i de årliga lägesrapporterna. Bilaga IV beskriver hur ett kontrollkonto fungerar. Bilaga V beskriver kommissionens metod för att bedöma om en prognostiserad skuldutveckling

är realistisk, med hänvisning till skuldhållbarhetsrapporten 2022. Bilaga VI beskriver unionens gemensamma prioriteringar och bilaga VII ett ramverk för bedömning av reformer och investeringar för förlängning av anpassningsperioden.

Ändring av förordningen om den korrigerande delen

Artikel 1 innehåller de ändringar som föreslås i den gällande förordningen.

Enligt artikel 1.1 ersätts artikel 1 och artikel 2 i den gällande förordningen med en ny artikel 1 och en ny artikel 2. I artikel 1 fastställs att bestämmelserna i förordningen ska påskynda och förtydliga tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott för att avskräcka från alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser och i de fall underskott uppstår bidra till att de omgående korrigeras. Ändringarna i artikel 1 gäller definitioner som används i förordningen.

I artikel 2.1 ändras begreppet undantagsvis i samband med alltför stora underskott så att ett underskott kan anses överskrida referensvärdet undantagsvis om rådet har fastställt en allvarlig konjunkturedgång i euroområdet eller EU enligt förordningen om den förebyggande delen eller om underskottet beror på exceptionella omständigheter utanför medlemsstatens kontroll som har stor inverkan på den offentliga sektorns finansiella ställning. Dessutom ska överskridandet av referensvärdet anses övergående om kommissionens budgetprognoser visar att underskottet kommer att understiga referensvärdet efter det att den allvarliga konjunkturedgången eller de exceptionella omständigheterna har upphört. Enligt artikel 2.1a anses medlemsstatens skuldkvot som överskrider referensvärdet (offentlig skuld/bruttonationalprodukt) minska och närma sig referensvärdet enligt artikel 126.2 b i EUF-fördraget tillräckligt snabbt om medlemsstaten följer sin bana för nettoutgifter. De detaljerade skuldminskningsskraven (inkl. 1/20-regeln) stryks ur artikel 2.1 a.

Enligt artikel 2.2 kan kommissionen och rådet när de fastställer om ett underskott är alltför stort bedöma om referensvärdet överskridits på grund av en allvarlig konjunkturedgång som är exceptionell enligt artikel 126.2 i EUF-fördraget. Då fastställer kommissionen att exceptionella omständigheter råder med stöd av artikel 25 i förordningen om den förebyggande delen. I den gällande artikel 2.2 stryks definitionen av ett överskridande av referensvärdet som sker undantagsvis på grund av en negativ årlig BNP-tillväxt eller ett produktionsbortfall under en långvarig period av mycket låg årlig BNP-tillväxt i förhållande till dess potential.

Artikel 2.3 ändras så att kommissionen när den utarbetar en rapport enligt artikel 126.3 i EUF-fördraget ska ta hänsyn till graden av skuldproblem i den berörda medlemsstaten. Skuldproblem är som regel en avgörande faktor som leder till förfaranden vid alltför stora underskott, särskilt om de är betydande enligt kommissionens senast publicerade skuldhållbarhetsanalys. Kommissionen tar också hänsyn till alla övriga faktorer av betydelse som anges i artikel 126.3, liksom i den gällande lagstiftningen. I rapporten behandlas vid behov följande aspekter: (a) det ekonomiska lägets utveckling på medellång sikt, särskilt inflations- och konjunkturutvecklingen i jämförelse med de antaganden som banan för nettoutgifter bygger på, (b) utvecklingen av den offentliga sektorns finanser på medellång sikt, däribland särskilt avvikelser från banan för nettoutgifter på årsnivå och kumulativt enligt kontrollkontot, och i vilken mån avvikelserna beror på en allvarlig konjunkturedgång i euroområdet eller hela EU eller på exceptionella omständigheter utanför regeringens kontroll som har stor inverkan på de offentliga finanserna. Vid behov tas också hänsyn till avvikelser från den tekniska anpassningsbanan när avvikelsernas storlek övervägs, (c) den offentliga skuldställningens utveckling, hur den finansieras och vilka riskfaktorer den är förknippad med, särskilt skuldernas löptids- och valutastruktur samt ansvarsförbindelser, (d) genomförandet av reformer och investeringar, särskilt för att förebygga och korrigera

makroekonomiska obalanser och genomföra unionens gemensamma tillväxt- och sysselsättningsstrategi, inbegripet åtgärder som stöds av NextGenerationEU och som allmänt förbättrar de offentliga finansernas kvalitet, särskilt de nationella budgetramverkens ändamålsenlighet. En ändring jämfört med den gällande förordningen är att rapporten inte längre tar upp bland annat tillväxtpotential i (a), uppgifter om anpassningen för att uppnå det medelfristiga budgetmålet samt primärsaldots nivå i (b) och specificerade riskfaktorer förknippade med finanssektorn, den åldrande befolkningen och privata skulder i (c). Led (d) är ett helt nytt tillägg i artikel 2.3.

Kommissionen ska vederbörligen och uttryckligen beakta även andra faktorer som enligt den berörda medlemsstaten har betydelse för en samlad bedömning av om underskotts- och skuldkriterierna uppfylls och som medlemsstaten har förelagt rådet och kommissionen. I detta sammanhang ska särskild hänsyn tas till budgetmässiga ansträngningar för att främja internationell solidaritet och uppnå unionens politiska mål. Som ett nytt element i den ändrade förordningen innehåller den utredning som medlemsstaten skickar till kommissionen de oberoende finanspolitiska institutionernas bedömning av vilka faktorer som har betydelse.

Artikel 2.4 förblir oförändrad och artikel 2.5 ändras så att kommissionen och rådet i sin bedömning kan konstatera att underskottet inte är alltför stort när en medlemsstat har fått tillåtelse att avvika från sin bana för nettoutgifter i fall av en allvarlig konjunkturnedgång som gäller euroområdet eller hela unionen. I artikel 2.5 och 2.7 stryks hänvisningarna till införandet av pensionssystem med flera pelare och deras roll i främjandet av långsiktig hållbarhet. Artikel 2.6 med närmare bestämmelser om beaktandet av faktorer av betydelse förblir oförändrad.

Enligt artikel 1.2 i den föreslagna förordningen ersätts den gällande artikel 3 med en ny artikel 3. Till artikel 3.1 fogas en bestämmelse om att ekonomiska och finansiella kommitténs yttrande enligt artikel 126.4 i EUF-fördraget ska offentliggöras. Till artikel 3.3 fogas en bestämmelse om att rådets beslut enligt artikel 126.6 i EUF-fördraget och rådets rekommendationer till medlemsstaten enligt artikel 126.7 i EUF-fördraget i fall av ett alltför stort underskott ska offentliggöras.

Artikel 3.4 ändras så att rådet i sin rekommendation enligt artikel 127.7 i EUF-fördraget ska begära att medlemsstaten genomför en korrigerande bana för nettoutgifterna, som säkerställer att underskottet i den offentliga sektorns finanser hålls kvar eller sjunker under referensvärdet inom den tidsfrist som anges i rekommendationen. Under de år som underskottet i den offentliga sektorns finanser väntas överskrida referensvärdet ska den korrigerande banan för nettoutgifter överensstämja med en årlig minsta anpassning på 0,5 procent av BNP. I förslaget till förordning ska dessutom den korrigerande banan för nettoutgifter realistiskt föra in skuldkvoten på en nedåtgående bana eller hålla nivån sund, på det sätt som beskrivs i bilaga I till förordningen om den förebyggande delen. Den korrigerande banan för nettoutgifter ska se till att den genomsnittliga årliga anpassningen under de tre första åren är minst lika stor som den genomsnittliga årliga anpassningen under hela anpassningsperioden. Enligt den gällande förordningen uppmanar rådet i sin rekommendation medlemsstaten att uppnå årliga budgetmål som leder till en förbättring av medlemsstatens konjunkturrensade saldo, med åtminstone 0,5 procent av BNP som riktmärke.

I en ny artikel 3.5 (tidigare 3.4a) föreskrivs att den berörda medlemsstaten inom den angivna tidsfristen ska rapportera till rådet och kommissionen om de åtgärder som vidtagits med anledning av rådets rekommendation enligt artikel 127.7 i EUF-fördraget. Förslaget till förordning ändras så att rapporten också ska innehålla de oberoende finanspolitiska institutionernas bedömning av om åtgärderna är tillräckliga för att uppnå målen.

Artikel 3.6 (tidigare 3.5) om rekommendationer som reviderats med stöd av artikel 126.7 i EUF-fördraget, till exempel för att förlänga tidsfristen för korrigering av alltför stora underskott med i regel ett år, uppdateras så att den motsvarar förslaget till lagändring i fråga om exceptionella omständigheter och den allmänna undantagsklausulen.

Enligt artikel 1.3 i förslaget till förordning stryks stycket om offentliggörande av rådets rekommendationer i artikel 4 och flyttas till artikel 3.3. Till artikel 4 fogas en bestämmelse som anknyter till medlemsstatens rapport enligt artikel 3.5 om att regeringens andra offentliggjorda beslut ska vara tillräckligt detaljerade.

Enligt artikel 1.4 i förslaget föreskrivs det fortsättningsvis i artikel 5 att rådets beslut att förelägga den berörda deltagande medlemsstaten att vidta åtgärder för att minska underskottet enligt artikel 126.9 i EUF-fördraget ska fattas inom två månader efter rådets beslut enligt artikel 126.8 i EUF-fördraget i vilket det fastställs att inga effektiva åtgärder har vidtagits. Artikel 5 ändras så att rådets föreläggande inbegriper genomförandet av en korrigerande bana för nettoutgifter, referensvärdet 0,5 procent för den årliga minimianpassningen, en realistiskt nedåtgående bana eller sund nivå för skuldkvoten samt ett proportionalitetskrav (dvs. att de genomsnittliga årliga anpassningsåtgärderna under de tre första åren ska vara minst lika höga som de genomsnittliga årliga anpassningsåtgärderna under hela anpassningsperioden). Omnämningarna av en årlig minsta förbättring av det konjunkturrensade saldot, med referensvärdet minst 0,5 procent av bruttonationalprodukten, stryks ur artikeln. Dessutom ändras artikel 5 så att den motsvarar de nya bestämmelserna om exceptionella omständigheter, inbegripet exceptionella situationer utanför medlemsstatens kontroll och den allmänna undantagsklausulen.

Artikel 1.5 i förslaget gäller ändringarna i artikel 6 i förordningen. Artikeln förblir så gott som oförändrad. Ett omnämnande av att tillräckligt detaljerade beslut beaktas fogas till artikeln.

Enligt artikel 1.6 i förslaget ändras artikel 8 i förordningen så att rådets beslut enligt artikel 126.12 i EUF-fördraget att upphäva vissa av eller samtliga sina beslut ska fattas endast i fall att underskottet enligt budgetprognoserna varaktigt har sjunkit under referensvärdet. Ett sådant beslut fattas endast om medlemsstaten i ett förfarande vid alltför stort underskott som inletts med stöd av skuldriteriet konstateras ha följt den av kommissionen angivna korrigerande banan för nettoutgifter under de två föregående åren och enligt kommissionens prognos väntas fortsätta följa den under det kommande året.

Enligt artikel 1.7 i förslaget förblir innehållet i artikel 9 oförändrat, men vissa små korrigeringar görs i formuleringen av artikeln.

Enligt artikel 1.8 i förslaget förblir innehållet i artikel 10 oförändrat, men vissa små korrigeringar görs i formuleringen av artikeln.

Enligt artikel 1.9 i förslaget finns bestämmelser om dialogen mellan kommissionen och medlemsstaterna i artikel 10a i förordningen. Kommissionen ska säkerställa en kontinuerlig dialog med medlemsstaternas myndigheter i enlighet med målen i denna förordning. Kommissionen ska i detta syfte framför allt utföra uppdrag i syfte att bedöma den aktuella ekonomiska situationen i medlemsstaten och fastställa eventuella risker och svårigheter när det gäller att uppfylla målen i denna förordning samt möjliggöra diskussion med andra relevanta berörda, inbegripet de nationella oberoende finanspolitiska institutionerna. Diskussionen med andra relevanta som berörs, inklusive de oberoende finanspolitiska institutionerna, är ett tillägg till artikel 10a.1.

Till artikel 10a.2 fogas att kommissionen med stöd av ett föreläggande av rådet enligt artikel 126.9 i EUF-fördraget utför ett övervakningsuppdrag i den berörda medlemsstaten för att diskutera vilka åtgärder medlemsstaten avser vidta som svar på de åtgärder som bedömts vara nödvändiga. Kommissionen kan lägga fram sin bedömning av medlemsstatens ekonomiska och fiskala situation på begäran av medlemsstatens parlament.

Enligt artikel 1.10 i förslaget ändras artikel 12 i förordningen så att böter kan uppgå till högst 0,05 procent av BNP under en period på sex månader och ska betalas med sex månaders mellanrum tills rådet bedömer att medlemsstaten har vidtagit effektiva åtgärder med anledning av föreläggandet enligt artikel 126.9 i EUF-fördraget. Under varje sexmånadersperiod som följer på åläggandet av böter fram till dess att beslutet om förekomsten av ett alltför stort underskott upphävs ska rådet bedöma om den berörda deltagande medlemsstaten har vidtagit effektiva åtgärder med anledning av rådets föreläggande enligt artikel 126.9 i EUF-fördraget. Rådet ska i denna halvårsvisa bedömning i enlighet med artikel 126.11 i EUF-fördraget besluta att skärpa sanktionerna om den berörda deltagande medlemsstaten inte har följt rådets föreläggande. Det kumulerade bötesbeloppet får inte överskrida 0,5 procent av BNP. Tidigare var bötesbeloppet 0,2 procent av BNP och en rörlig del, och det maximala enskilda bötesbeloppet 0,5 procent av BNP. Bötesbeloppet sågs över årligen.

Enligt artikel 1.11 i förslaget förblir innehållet i artiklarna 14 och 15 oförändrat, men vissa små korrigeringar görs i formuleringarna.

Enligt artikel 1.12 i förslaget upphävs artiklarna 16 och 17. Artikel 16 gäller betalning av böter till den europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten och Europeiska stabilitetsmekanismen som skulle grundas. Artikel 17 gäller specialarrangemang för Förenade kungariket.

Enligt artikel 1.13 i förslaget ändras förordningens artikel 17a om kommissionens rapportering. Senast den 31 december 2030 och därefter vart femte år ska kommissionen offentliggöra en rapport om tillämpningen av förordningen. Rapporten ska ha samma innehåll som anges i den gällande förordningen.

Enligt artikel 1.14 i förslaget fogas en ny artikel 17b till förordningen. Enligt den nya artikeln ska rådet den dag som förordningen träder i kraft på rekommendation av kommissionen anta en reviderad rekommendation enligt artikel 126.7 i EUF-fördraget eller ett reviderat föreläggande enligt artikel 126.9 i EUF-fördraget till medlemsstater som är föremål för en rekommendation enligt artikel 126.7 eller ett föreläggande enligt artikel 126.9 och som har vidtagit effektiva åtgärder. Den reviderade rekommendationen eller det reviderade föreläggandet utgör tillsammans med artikel 16 i den förebyggande delen grunden för bestämningen av banan för nettoutgifterna.

Artikel 2 i förslaget innehåller förordningens ikraftträdandebestämmelse.

Budgetramdirektivet

Definitionen av den offentliga sektorns undersektorer i artikel 2.1 i det gällande budgetramdirektivet ändras så att den motsvarar definitionen av den offentliga sektorns undersektorer i bilaga A till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 549/2013. I artikel 2.2:

- led a ändras system för budgeträkenskaper och statistisk rapportering till system för offentliga räkenskaper och statistisk rapportering.
- led e preciseras det att budgetmålen på medellång sikt är nationella.

- tillfogas ett nytt led h) med en definition av oberoende finanspolitiska institutioner och deras funktionella oberoende av de myndigheter som ansvarar för budgetberedningen. De oberoende finanspolitiska institutionerna och deras ansvar anges närmare i den föreslagna nya artikel 8.

Artikel 3 i direktivet ändras så att den innehåller en förteckning över medlemsstaternas redovisnings- och statistikföringsansvar. Medlemsstaterna ska senast 2030 ha integrerade, heltäckande och nationellt enhetliga periodiserade redovisningssystem. Medlemsstaterna ska publicera sina kvartalsvisa skuld- och underskottsuppgifter specificerade för statsförvaltningen, delstatsförvaltningen, lokalförvaltningen och socialförsäkringsfonderna. Det tidigare kravet var att en del av statistiken skulle publiceras månatligen.

Till artikel 4.1 fogas ett omnämnande av årlig och flerårig finanspolitisk planering och kravet att de oberoende finanspolitiska institutionerna antingen ska producera eller godkänna prognoserna. Eventuella betydande skillnader mellan medlemsstatens och kommissionens prognoser ska förklaras, inte bara beskrivas. Kraven på en känslighetsanalys i samband med prognoserna och publicering av prognosernas detaljer stryks ur artikeln.

I artikel 5 i direktivet förutsätts medlemsstaterna ha egna finanspolitiska regler som effektivt främjar att de uppfyller sina skyldigheter enligt EUF-fördraget i den fleråriga finanspolitiska planeringen. Artikeln har omformulerats så att den får en starkare koppling till stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del.

Enligt förslaget ändras artikel 6 så att de oberoende finanspolitiska institutionernas ställning klargörs och stärks i övervakningen av att de finanspolitiska reglerna följs. Eventuella undantagsklausuler i de numeriska finanspolitiska reglerna knyts starkare till stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del. Undantagsklausuler ska ha klara tidsfrister.

Artikel 7 som enligt förslaget ska ändras föreskriver att medlemsstaternas årliga budgetering ska vara förenlig med deras landsspecifika numeriska finanspolitiska regler.

Artikel 8 i direktivet ändras helt. Den nya artikel 8 innehåller bestämmelser om oberoende finanspolitiska institutioner och de egenskaper som krävs av dem. Medlemsstaterna ska se till att oberoende finanspolitiska institutioner inrättas genom nationella lagar, förordningar eller andra bindande administrativa bestämmelser och att de är funktionellt oberoende av de myndigheter som ansvarar för budgetberedningen. De oberoende finanspolitiska institutionerna ska bestå av medlemmar som valts på ett transparent sätt på grundval av erfarenhet och kompetens inom offentliga finanser, makroekonomi eller budgetförvaltning. Institutionerna ska inte ta emot instruktioner av de myndigheter som ansvarar för medlemsstatens budgetberedning eller av andra offentliga eller privata organ. Institutionerna ska ha kapacitet att informera offentligt och i tid om sina bedömningar och åsikter. De ska ha lämpliga och fasta resurser för att effektivt kunna utöva sitt mandat. Institutionerna ska ha tillräcklig tillgång till information som är väsentlig för att de ska kunna fullgöra sitt uppdrag. Institutionerna ska också regelbundet genomgå externa utvärderingar.

Artikeln innehåller också bestämmelser om uppgifterna för de oberoende finanspolitiska institutionerna. Till uppgifterna hör att producera de årliga och fleråriga prognoser och den skuld- hållbarhetsbedömning som utgör underlag för regeringens medelfristiga planering eller godkänna de budgetansvariga myndigheternas prognoser och bedömningar samt att övervaka att reglerna i unionens finanspolitiska ramverk följs. Medlemsstaterna ska säkerställa att budget-

myndigheterna följer de oberoende finanspolitiska institutionernas rekommendationer och bedömningar eller publicerar sina argument för att inte följa dem inom en månad efter att rekommendationen eller bedömningen har utfärdats.

I artikel 9 finns bestämmelser om budgetramverket på medellång sikt, där det kortaste tidsfönstret förlängs från tre till fyra år. Budgetramverken på medellång sikt ska innehålla övergripande och transparenta fleråriga budgetmål för offentliga underskott, skulder och andra finanspolitiska indikatorer som beskriver den finanspolitiska situationen, till exempel utgifter, för att ramverken ska vara förenliga med de landsspecifika numeriska finanspolitiska reglerna enligt vad som beskrivs i kapitel 4 och i stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del. Budgetramverken på medellång sikt ska också innehålla prognoser vid oförändrad politik för alla betydande utgifts- och intäktsposter i den offentliga sektorn och en beskrivning av all politik på medellång sikt, inbegripet investeringar och reformer som förväntas påverka de offentliga finanserna samt en hållbar tillväxt för alla. Posterna ska delas in i betydande intäkter och utgifter och visa utvecklingen mot det nationella medelfristiga budgetmålet jämfört med en prognos vid oförändrad politik. Ramverket ska också innehålla en bedömning av hur de medelfristiga och långfristiga konsekvenserna för de offentliga finanserna påverkar den offentliga sektorns medelfristiga och långfristiga hållbarhet samt en hållbar tillväxt för alla. Bedömningarna ska i den mån det är möjligt innehålla makroekonomiska och finanspolitiska risker förknippade med klimatförändringen samt de medelfristiga och långfristiga konsekvenserna för de offentliga finanserna av politiska åtgärder för anpassning till och bekämpning av klimatförändringen.

Enligt artikel 10 i direktivet ska den årliga budgeteringen vara förenlig med de nationella medelfristiga budgetmålen. Avvikelse ska förklaras.

Enligt ändringen i artikel 11 i direktivet hindrar direktivet inte en ny regering i en medlemsstat från att ändra den medelfristiga budgetplanen enligt sina politiska prioriteringar. Den nya regeringen ska ange skillnaderna mellan den gamla och den nya medelfristiga budgetplanen.

Enligt artikel 12, som ändras, ska medlemsstaterna se till att de åtgärder som vidtagits genomförs konsekvent inom alla offentliga undersektorer och heltäckande omfattar undersektorerna. Detta kräver särskilt att medlemsstaterna har konsekventa redovisningsregler och redovisningsförfaranden inom den offentliga sektorn och att bakomliggande insamlings- och bearbetnings-system för datauppgifter är tillförlitliga.

Enligt den nya artikel 14, som ersätter den tidigare artikel 14, ska medlemsstaterna inom ramen för de årliga och fleråriga budgetförfarandena identifiera och presentera den offentliga sektorns alla organ och medel som inte ingår i de ordinarie budgetarna. Den samlade inverkan på den offentliga sektorns saldon och skulder av dessa organ och medel inom den offentliga sektorn ska presenteras. Medlemsstaterna ska med en transparent metod offentliggöra närmare uppgifter om hur skatteutgifter påverkar inkomster. För alla offentliga undersektorer ska medlemsstaterna offentliggöra relevanta uppgifter om ansvarsförbindelser med potentiellt stor påverkan på offentliga budgetar, inklusive offentliga garantier, förväntade förluster på lån och ansvarsförbindelser i samband med offentliga företags verksamhet. Medlemsstaterna ska också offentliggöra information om den offentliga sektorns ägande i privata och offentligägda företag avseende belopp som är ekonomiskt signifikanta.

Den nya artikel 14a innehåller en bestämmelse om kommissionens utvärdering av direktivets effektivitet och kommissionens lägesrapport om den offentliga sektorns räkenskaper och framtida utvecklingstrender.

Artikel 15 innehåller bestämmelser om införlivandet av direktivet. Artikeln anger ingen tidsfrist för införlivandet.

Artikel 16 i det gällande direktivet, som gäller kommissionens översyn av direktivets ändamålsenlighet, upphävs.

3 Förslagets rättsliga grund och förhållande till proportionalitets- och subsidiaritetsprincipen

3.1 Rättslig grund

Enligt EU-domstolens rättspraxis ska valet av rättslig grund ske utifrån objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, däribland särskilt rättsaktens syfte och innehåll.

Den rättsliga grunden för förslaget till förordning om den förebyggande delen är artikel 121.6 i EUF-fördraget, som handlar om multilateral övervakning. Enligt den bestämmelsen får Europaparlamentet och rådet genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet anta närmare bestämmelser om det multilaterala övervakningsförfarande som avses i punkterna 3 och 4. Rådet fattar sina beslut med kvalificerad majoritet. Den rättsliga grunden är densamma som för förordning (EG) nr 1466/97, som föreslås upphävas genom den nya förordningen. Kommissionen motiverar denna rättsliga grund med att förordningens syfte är samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik och multilateral övervakning av budgetarna.

Den rättsliga grunden för förslaget till förordning om den korregerande delen är artikel 126.14, andra stycket, enligt vilket rådet enhälligt, i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande och efter att ha hört Europaparlamentet och Europeiska centralbanken, ska anta lämpliga bestämmelser som därefter ska ersätta protokollet [om förfarandet vid alltför stora underskott]. Den bestämmelsen utgör också den rättsliga grunden för den gällande förordningen om den korregerande delen, (EG) nr 1467/97.

Den rättsliga grunden för förslaget om budgetdirektivet är EUF-fördragets artikel 126.14, tredje stycket, enligt vilket rådet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, med kvalificerad majoritet ska fastställa närmare regler och definitioner för tillämpningen av bestämmelserna i det nämnda protokollet. Kommissionen motiverar den rättsliga grunden med att stärkta krav på medlemsstaternas budgetramverk syftar till att stödja unionens politik för att undvika alltför stora överskott.

Enligt statsrådets bedömning är den valda rättsliga grunden för förslagen lämplig.

3.2 Subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen

Enligt statsrådets bedömning är förslagen förenliga med subsidiaritetsprincipen. Det handlar om ändring av befintliga bestämmelser, och medlemsstaterna kan inte ensamma uppnå målen för de planerade åtgärderna i tillräcklig utsträckning. De föreslagna åtgärderna för samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik, multilateral övervakning och förfarandet vid alltför stora underskott kan på grund av deras omfattning och verkningar bättre genomföras på unionsnivå.

Enligt proportionalitetsprincipen ska de metoder som används, det vill säga unionens åtgärder, till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen. Kommissionens förslag om den förebyggande delen innehåller ingen egentlig bedömning av om proportionalitetsprincipen uppfylls. I motiveringen till förslaget nöjer sig kommissionen med att

konstatera att förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen enligt artikel 5 i EU-fördraget och inte går utöver vad som behövs för att uppnå förslagets syfte. Den förebyggande delens förenlighet med proportionalitetsprincipen måste bedömas i förhållande till den föreslagna förordningens syfte, som är att samordna den ekonomiska politiken. Förslaget innehåller ett nytt ramverk för samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik, som bygger på nationella medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer som medlemsstaterna utarbetar utifrån kommissionens tekniska anpassningsbana. I de fortsatta förhandlingarna bör man sträva efter att säkerställa att planernas innehåll motsvarar syftet att samordna den ekonomiska politiken och inte inkluderar element som går utöver detta syfte. Exempel på åtgärder som går längre än multilateral övervakning och samordning av den ekonomiska politiken är åtminstone sådana som ingriper i en enskild medlemsstats ekonomiska politik på ett så detaljerat plan att de inte har någon faktisk gränsöverskridande inverkan på de andra medlemsstaternas ekonomi.

4 Förslagets konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

En medlemsstat som inte vidtar verkningsfulla åtgärder som svar på kraven enligt artikel 126.9 kan åläggas att betala böter som kumulativt inte får överskrida 0,5 procent av BNP. Bestämmelsen om en nedre gräns för böter stryks och åtgärderna ses över halvårsvis. Enligt den gällande förordningen är bötesbeloppet 0,2 procent av BNP och en rörlig del, och det maximala enskilda bötesbeloppet 0,5 procent av BNP. Enligt den gällande förordningen ses bötesbeslutet över årligen.

Eventuella indirekta positiva totalekonomiska konsekvenser kan uppkomma till följd av att de långsammare anpassningsåtgärderna har mindre negativa effekter på tillväxten och till följd av att tillväxten i EU-medlemsstater där skuldkvoten överstiger 60 procent eventuellt blir mer hållbar än med den gällande förordningen. Jämfört med den gällande förordningen kommer skuldkvoten i länder där den överskrider 60 procent enligt förslaget att sjunka långsammare mot gränsvärdet. Detta ökar de risker som är förknippade med höga skuldnivåer inom EU. Konsekvenserna av investeringar och reformer är osäkra och kan leda till högre skuldnivåer om inte lagstiftningen innehåller tydliga skyddsklausuler för att bromsa skuldsättningen. Det är dock svårt att bedöma de föreslagna skyddsklausulernas direkta effekt på hållbarheten i de offentliga finanserna.

4.2 Konsekvenser för lagstiftningen

Förordningarna är direkt tillämplig rätt och behöver inte sättas i kraft nationellt.

Det gällande budgetramdirektivet har huvudsakligen införlivats genom bemyndigandet att utfärda förordning i 6 § i lagen om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom Ekonomiska och monetära unionen och om tillämpning av fördraget samt om kraven på de fleråriga ramarna för de offentliga finanserna (869/2012), nedan finanspolitiska lagen, och statsrådets förordning om en plan för de offentliga finanserna (120/2014), som utfärdats med stöd av den paragrafen. Direktivändringen torde förutsätta ändringar i förordningen.

I förslaget till ändring av direktivet föreslås närmare bestämmelser om de oberoende finanspolitiska institutionernas ställning och uppgifter. Enligt 7 § i finanspolitiska lagen övervakar statens revisionsverk att lagen och de bestämmelser som utfärdas med stöd av den följs. Närmare bestämmelser om revisionsverkets finanspolitiska uppgifter och organisation finns i revisionsverkets arbetsordning. Det gällande regleringssättet kan behöva ses över.

Rådets förordning (EG) nr 1466/97 föreslås upphävas. I 3 § i finanspolitiska lagen finns hänvisningar till den förordning som enligt förslaget ska upphävas. Bland annat det mål för det strukturella saldoutslaget som ska sättas upp enligt 2 § och det förfarande som nämns i 3 § kommer inte längre att förekomma i EU-lagstiftningen, vilket också påverkar 4 § och 5 §. Den föreslagna nya förordningen om stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del innehåller bestämmelser om exceptionella omständigheter och när de upphör, och bestämmelserna om detta i 4 och 5 § i finanspolitiska lagen måste ändras.

Innehållet i avdelning III i finanspakten har i sak tagits in i kommissionens tre förslag till rättsakter. Om parterna konstaterar att innehållet i finanspakten har införlivats i EU-lagstiftningen enligt artikel 16 i paktens kan de komma överens om att ändra eller upphäva paktens. Då måste finanspolitiska lagen ändras eller de bestämmelser i den som behandlas i de föreslagna rättsakterna upphävas och vid behov tas in separat någon annanstans.

5 Förslagets förhållande till grundlagen

Det centrala syftet med kommissionens förslag är att medlemsstaterna effektivare ska uppfylla de krav på de offentliga finanserna och skulden som ingår i stabilitets- och tillväxtpakten och har fastställts i grundfördraget. I förslagen ingår bland annat nya innehållsliga förpliktelser, kriterier och rapporteringsskyldigheter för medlemsstaterna.

Vid anslutningen till Europeiska unionen 1995 godkände Finland bestämmelserna i grundfördragen till den delen att Finland undviker alltför stora budgetunderskott och kommissionen övervakar utvecklingen av medlemsstaternas budgetsituation och offentliga skuld med hjälp av referensvärden, som är högst 3 procent av BNP för underskottet och högst 60 procent av BNP för skulden. Genom anslutningsbeslutet godkände Finland också att en medlemsstat som har brutit mot budgetdisciplinen kan åläggas att göra en räntelös deposition eller betala böter. Bakom kommissionens aktuella förslag ligger dessa skyldigheter, som för Finlands del godkändes i samband med anslutningen och som nu ska uppfyllas effektivare.

Ikraftträdandelagen om Finlands anslutningsfördrag till EU behandlades i så kallad inskränkt grundlagsordning enligt 69 § 1 mom. i riksdagsordningen eftersom fördraget ansågs innehålla flera ställen som stod i strid med de dåvarande grundlagsbestämmelserna. I motiveringen till lagstiftningsordningen i regeringens proposition om anslutningsfördraget (RP 135/1994 rd) och i grundlagsutskottets utlåtande om ärendet (GrUU 14/1994) utreddes utförligt de bestämmelser i fördraget som ansågs stå i strid med grundlagen. Dessa texter tog dock inte uttryckligen upp de bestämmelser om den ekonomiska och monetära politiken som kommissionens nu aktuella lagförslag grundar sig på.

Även Lissabonfördraget sattes i kraft i Finland i inskränkt grundlagsordning som en så kallad undantagslag. De grundfördragsbestämmelser som utgör den rättsliga grunden för förslagen behandlas inte i motiveringen till lagstiftningsordningen i regeringens proposition om Lissabonfördraget (RP 23/2008 rd) och inte heller i grundlagsutskottets utlåtande om ärendet (GrUU 13/2008 rd).

De rättsakter som kommissionen föreslår har en koppling till riksdagens budgetmakt enligt 3 § 1 mom. och 7 kap. i grundlagen och därmed också till suveräniteten enligt 1 § i grundlagen. De föreslagna förordningarnas konsekvenser – då de omfattar hela den offentliga ekonomin – sträcker sig också utöver statsförvaltningen till den kommunala självstyrelsen som tryggas i 121 § i grundlagen, Ålands självstyrelse som tryggas i 120 § i grundlagen, och delvis också den indirekta offentliga förvaltningen.

Till kärnan i riksdagens budgetmakt hör riksdagens självständiga makt att besluta om innehållet i statsbudgeten och övervaka verkställandet av den. Riksdagen har också befogenhet att fatta beslut om skattelagstiftning samt statens upplåning och skuldförvaltning. I 83 § grundlagen finns grundläggande bestämmelser om riksdagens beslutanderätt i fråga om statsbudgeten. I 82 § i grundlagen finns bestämmelser om riksdagens befogenhet att fatta beslut om statens upplåning. Föreslagna bestämmelser som är relevanta med tanke på riksdagens budgetmakt är särskilt kommissionens tekniska anpassningsbana och banans förhållande till den nationella medelfristiga finans- och strukturpolitiska planen samt begränsningarna av den offentliga skuldkvoten (se t.ex. GrUU 46/1996 rd om inrättandet av systemet med stabilitetspakten).

Kommissionens tekniska anpassningsbana är inte absolut bindande för medlemsstaterna, utan banan för nettoutgifterna i den nationella finans- och strukturpolitiska planen kan ligga över den tekniska anpassningsbanan under förutsättning att planen innehåller hållbara och verifierbara grunder för skillnaderna. Innehållet i avdelning III, finanspakten, i fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom Ekonomiska och monetära unionen har också i sak tagits in i de tre rättsakter som kommissionen föreslår. Grundlagsutskottet har bedömt förhållandet mellan riksdagens budgetmakt och fördragets bestämmelser om uppställandet av ett medelfristigt mål. I sitt utlåtande anser utskottet att det i och för sig rör sig om en betydande inskränkning av budgetmakten, men när man samtidigt beaktar förpliktelserna enligt EU:s grundfördrag och de begränsningar som den gällande stabilitets- och tillväxtpakten medför kommer de nya bestämmelserna inte att medföra konstitutionellt betydande ytterligare inskränkningar av riksdagens budgetmakt (GrUU 37/2012 rd).

De föreslagna rättsakterna medför inga betydande nya förpliktelser för kommunsektorn eller landskapet Åland jämfört med de gällande bestämmelserna. Grundlagsutskottet har konstaterat att de gällande bestämmelserna inte är problematiska med tanke på den kommunala självstyrelsen (GrUU 49/2010 rd).

Statsrådet anser att de föreslagna rättsakterna jämfört med de förpliktelser som anges för medlemsstaterna i grundfördragen inte medför några betydande ändringar eller förfaranden för övervakning av den nationella ekonomiska politiken som skulle vara konstitutionellt relevanta (GrUU 46/1996 rd, GrUU 49/2010 rd). Eftersom de rättsakter som kommissionen föreslår baserar sig på grundfördragen innehåller de inte några avvikelser från grundlagen som inte redan har godkänts genom lagarna om ikraftsättande av grundfördragen.

6 Ålands behörighet

Enligt 27 § i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) hör statistik för rikets behov till rikets lagstiftningsbehörighet.

Enligt 44 § i självstyrelselagen har landskapet ekonomisk självstyrelse på det sätt som anges i självstyrelselagen. Lagtinget antar budget för landskapet Åland. Närmare bestämmelser om landskapets budget utfärdas genom landskapslag.

7 Behandling av förslaget i Europeiska unionens institutioner och de övriga medlemsstaternas ståndpunkter

Behandlingen av förslagen i Europaparlamentet har inte inletts.

Behandlingen av förslagen i rådets finansrådgivargrupp inleddes den 8 maj 2023.

8 Nationell behandling av förslaget

Förslagen och utkastet till statsrådets skrivelse om dem har varit på remiss i sektionen för samordning av den ekonomiska politiken och internationella finansieringsfrågor under kommittén för EU-ärenden (EU-1) 28.6–30.6.2023 och i EU-ministerutskottet vid dess sammanträde 7.7.2023.

9 Statsrådets ståndpunkt

Europeiska unionen bör övergå från inkomstöverföringar och en stimulanspolitik som ökar skuldbördan till en hållbar tillväxtpolitik som baseras på en stabil och kriställig ekonomisk och monetär union. Endast ett EU med starka offentliga finanser kan uppnå hållbar framgång i den globala konkurrensen och erbjuda medborgarna allt större välfärd. Varje medlemsstat ska också i framtiden ta ansvar för sina egna offentliga finanser.

Den förebyggande delen

Statsrådet anser att kommissionens förslag om medelfristiga finans- och strukturpolitiska planer som underlag för planeringen av de offentliga finanserna i medlemsstaterna är bra. Med tanke på det nationella ägarskapet är det viktigt att de nationella demokratiska processerna tas i beaktande när planerna bereds och ändras. För att medlemsstaterna ska förbinda sig till att genomföra planerna är det viktigt att planerna utarbetas för regeringsperioder. Statsrådet betonar också att det är viktigt för det nationella ägarskapet att medlemsstaterna har handlingsutrymme i den nationella planeringen av de finanspolitiska anpassningsbanorna, även i valet av indikatorer.

Statsrådet anser att kommissionens förslag att betona vikten av skuldhållbarhet när anpassningsbanorna fastställs går i rätt riktning, men det behöver säkerställas att medlemsstaterna gemensamt bestämmer skuldhållbarhetsmetodiken och att de finanspolitiska anpassningsbanorna leder till att skulden minskar. Av den anledningen är det viktigt att se till att det finns tillräckliga så kallade skyddsklausuler som gäller såväl kommissionens tekniska banor som medlemsstaternas planerade anpassningsbanor. Även om statsrådet förhåller sig öppet till en viss grad av differentiering mellan medlemsstaternas anpassningsbanor bör det samtidigt säkerställas att det finns en faktabaserad, effektiv, multilateral övervakning och att medlemsstaterna behandlas jämnt. De indikatorer som används bör i första hand möjliggöra en jämförbar bild av medlemsstaternas skuldhållbarhet samt finanspolitisk övervakning på EU-nivå.

Statsrådet anser att det är motiverat att betydande strukturreformer och investeringar planeras också på medellång sikt som en del av planeringen av de offentliga finanserna. Statsrådet håller med kommissionens tankar om att medlemsstaterna ska kunna få mera tid för anpassning om de genomför betydande strukturreformer, men tilläggstiden bör vara begränsad. Statsrådet anser att kommissionens förslag om en högst treårig förlängning kan understödjas.

Endast medlemsstater som ansöker om en förlängd anpassningstid bör ingå åtaganden med EU om strukturreformer och investeringar. Investeringarnas effekter bör bedömas på både kortare och längre sikt. Statsrådet påpekar att offentliga investeringar belastar de offentliga finanserna på kort sikt även om man också bör beakta hur de stärker de offentliga finanserna på längre sikt. Statsrådet anser att det är viktigt att tydligt definiera hurdana investeringar som kan godkännas som grund för en förlängning av anpassningstiden. För Finland är det centralt att en investeringsbaserad förlängning av anpassningsbanan inte i praktiken kan äventyra den långsiktiga skuldhållbarheten i medlemsstaternas offentliga finanser. Godkännandet av offentliga investeringar bör bygga på en omsorgsfull analys av att investeringarna tyglar de offentliga utgifterna eller förbättrar tillväxtpotentialen och inte tränger undan privata investeringar.

Generellt anser statsrådet att det är viktigt att tydliga och transparenta krav ställs på reformer och investeringar för att säkerställa den långsiktiga hållbarheten i de offentliga finanserna. Investeringarna ska på grundval av trovärdiga forskningsdata kunna bedömas gynna balansen i de offentliga finanserna så att de återbetalar sig inom en rimlig tid.

Statsrådet framhäver att beredningen av planerna tillsammans med kommissionen inte får fördröja det nationella beslutsfattandet om de offentliga finanserna. Medlemsstaterna ska dessutom ha tillräckligt med tid för att dels göra upp planerna, dels bedöma de andra medlemsstaternas planer och övervakningsrapporter. I förhandlingarna med kommissionen om planerna ska man respektera principerna för multilateral övervakning och säkerställa att medlemsstaterna behandlas jämnt.

Statsrådet anser att det är motiverat att aktiveringen av stabilitets- och tillväxtpaktens allmänna undantagsklausul och de nationella undantagsklausulerna förtydligas på det sätt som kommissionen föreslår, men betonar att de endast bör kunna aktiveras under ytterst exceptionella omständigheter.

Förslaget om att kommissionen ska kunna ändra bilagorna genom delegerade akter är inte godtagbart. De centrala frågorna i bilagorna ska antingen lämnas utanför delegeringen eller avtalas i efterhand mellan medlemsstaterna i så kallade uppförandekoder.

Den korrigerande delen

Statsrådet anser att det är positivt att det underskottsbaserade förfarandet vid alltför stora underskott förblir oförändrat. Förfarandet utgör en stupstock i övervakningen av de offentliga finanserna då kommissionen också förbinder sig till att använda det. Statsrådet anser att kommissionens förslag om ett skuldbaserat förfarande vid alltför stora underskott kan understödjas, men att förfarandet och detaljerna i det, såsom storleken på den avvikelse som utlöser ett förfarande, behöver förtydligas. Om förfarandet vid alltför stora underskott börjar utlösas automatiskt kan det öka medlemsstaternas engagemang i att minska skulden.

Statsrådet understöder kommissionens utgångspunkt att kraven på en medlemsstat i förfarandet vid alltför stora underskott att korrigera sina offentliga finanser förblir till stor del oförändrade, i synnerhet att den korrigerande banan för nettoutgifter under år då det offentliga underskottet väntas överstiga referensvärdet ska överensstämma med den årliga minimianpassningen på 0,5 procent av BNP.

För att undvika oklarheter och tolkningsutrymme anser statsrådet att man inte bör ge de nationella finanspolitiska institutionerna någon roll i den korrigerande delen, eftersom den handlar om en grundfördragsbaserad stupstock i övervakningen av de offentliga finanserna, som kommissionen och rådet ansvarar för.

I fråga om ekonomiska sanktioner anser statsrådet att det är motiverat att bibehålla dem, men att de kan sänkas på det sätt som kommissionen föreslår.

Budgetramdirektivet

Statsrådet anser att administrativt merarbete för medlemsstaterna bör undvikas. Enligt statsrådet är därmed varken de nya rapporteringsskyldigheter som kommissionen föreslår för medlemsstaterna eller de nya uppgifter som föreslås för de nationella finanspolitiska institutionerna ändamålsenliga, utan det gällande ramverket är tillräckligt i detta avseende. Frivillig inkludering av tilläggsinformation i EU-rapporteringen kan understödjas.

Statsrådet anser att de oberoende finanspolitiska institutionerna är ett bra sätt att effektivisera övervakningen av den nationella finanspolitiken, men ser det inte som motiverat att institutionerna också deltar i beredningen av de finans- och strukturpolitiska planerna. De oberoende finanspolitiska institutionernas roll bör även framöver vara exakt definierad och nya uppgifter bör i första hand vara begränsade till att övervaka genomförandet av planerna och de nationella finanspolitiska reglerna. Överlappningar med kommissionens övervakning bör undvikas.

Innan ytterligare åtgärder föreslås bör man bedöma hur de nya finanspolitiska regler som man nu ska komma överens om fungerar. Den finanspolitiska kapaciteten är ingen lösning på finansieringen av nationella investeringsbehov eller problem som beror på konjunktursvängningar.

Återhämtningsinstrumentet var en exceptionell engångslösning, och arrangemanget är inget prejudikat. Finland godkänner inte att ett motsvarande arrangemang upprepas eller görs permanent.